

БЕЗ НАЗВИ

Супрун
Тимофій

АНТИТИВІР2020

ЦЕ ЧЕСНА СПОВІДЬ МОГО ЖИТТЯ. ПРОШУ ЧИТАТИ УВАЖНІШЕ Й ОBOB'ЯЗКОВО ДВІЧІ

Вони прийшли надзвичайно пізно, одразу після дощу. Самотні краплі тихо стукали в мої шибки, нагадуючи старого друга, який прийшов випити горнятко свіжої кави після довгої розлуки. Злива змивала сліди приятеля. Чи він знав, що чекає на мене? Не думаю. Я люблю дощ, хоча він забрав мою найріднішу людину – бабусю, яка знала моє майбутнє.

Ці люди грюкали у двері моєї старої хатини, коли я майже заснув. Раніше довго замислювався над тим, як саме це відбудеться. Щоразу, коли уявляв цю зустріч, відчував холодних мурах, які стрімко вирушали в подорож моєю спиною. Проте був спокійним, навіть не здивувався. Дивно, чи не так?

— Пане Гордію, ми прийшли до вас востаннє. Ви розповісте нам усе або зараз, або, – він витримав паузу, – або ніколи.

Я не хотів залишати цей світ. Тільки не зараз. Боже, допоможи мені, прошу!

Вирішив розповісти їм усе, що мені відомо. Майже все. Одну деталь сховав глибоко у своїй душі. Цей секрет заберу разом із собою до могили. І не тільки я.

Коли вони залишали моє нікчемне житло, дещо помітив. Новачок у їхній компанії (працював точно нещодавно, адже за всю історію не вимовив ні слова, просто відкривав рота, як риба) скептично посміхався. Лише потім я зрозумів, що він радів від думки, що в них усе вийшло напрочуд легко.

Через декілька днів мені принесли свіжу газету. На першій сторінці величезними червоними літерами було написано: «Усі деталі про «чому ХХІ століття» від людини, яка створила вакцину від коронавірусу». Ненавиджу цих урядових блазнів!

У статті мене показали як невдачу, до якого чи не вперше усміхнулася Фортуна.

«Позавчора команда уряду дізналася все, що так довго приховував Гордій Чуприна – науковець, що створив вакцину від найстрашнішого вірусу нашого століття. Ми дізналися повну біографію Чуприни. Він народився в сім'ї старовірів. Ця родина жила в невеликому селі біля Карпатських гір, харчувалася лісовими скарбами та виховувала дітей у повному аскетизмі. У 15 років майбутній герой України вирушив на навчання. Коли Гордію виповнився 21 рік, світ охопила пандемія невідомого вірусу. Довгий час науковий діяч працював із хворими, готуючи вакцину від страшного COVID-19. У 2022 році його вакцина врятувала весь світ. Якби не винахід Чуприни, то все населення Землі могло зникнути. Зараз шістдесятирічний учений живе в старому будинку батьків і не бажає спілкуватися з пресою, але наші журналісти дізналися багато нового про життя Гордія. Продовження на наступній сторінці»

Навіщо було брати інтерв'ю, щоби потім додати стільки брехні? Називають себе «журналістами», однак вони справжні злочинці. Злочинці з благородною метою. Троєнічно. Два роки поспіль приходили до мене, але діставали відмову. Потім почалися погрози. Погрози не лише від їхнього видавництва, а й від уряду країни.

...Це видання годиться лише для розпалювання печі. Червоні хвилі полум'я обіймали папір, спотворюючи його.

Я не шкодую ні про що. Сьогодні хочу наостанок згадати свою зустріч із бабусею. Це останнє, що пригадаю. Після цього на мене чекає сон. Довгий спокійний сон, з якого ніколи не повертаються.

...Моя найрідніша людина лежала на ліжку, а її руки були холодними. Ніколи не пам'ятав свою бабусю такою. Жінка закарбувалася веселою та життєрадісною. Тільки не зовсім звичайною. Вона мала пророчий дар. Ніхто не йняв віри, окрім мене. Батьки вважали, що стара просто з'їхала з глузду. Лише я завжди вірив її словам. Бабуня вмилала від прикрого випадку: одного разу пішла до лісу, а там почалася жажлива злива.

Старенька змокла та страшенно змерзла. Наступного ранку застудилася. Після цього я фіксував кожне її слово назавжди всередині себе.

— Онуче, ти врятуєш світ, – промовляла слабким тихим голосом. Я розумів, що хвили-на її життя закінчується.

— Як саме? – збагнув, що це каже не бабуся, а гарячка.

— Будь ласка, повір. Коли трохи підростеш, розпочнеться страшно: люди будуть вмирати мільйонами. Весь світ буде під загрозою. Але саме ти зможеш врятувати Землю. Як саме, я не знаю. Однак точно знаю інше: якщо ти врятуєш людство, то згодом воно зникне назавжди. А як нічого не будеш робити, то населення планети постраждає лише під час першої загрози, після неї все буде гаразд. Вибір за тобою. Будь ласка, мій ріднесенький, не помились.

Після таких важких слів вона глибоко вдихнула, неначе намагалася наостанок відчути цей світ. Це був передсмертний ковток повітря, фінальний акорд її довгого життя...

Потім я зрозумів, що бабуся мала рацію. Коли Марта захворіла на коронавірус, я почав діяти. Готова вакцина була в моєму київському будинку. На жаль, не встиг зберегти свою кохану. Про чудодійні ліки згодом дізнався весь світ. Я не зміг врятувати свою любу, але встиг оборонити інших людей від страшної недуги.

Чудово розумів, що слова бабусі правдиві. Зовсім скоро людство знову отримає подарунок долі. Останній подарунок, який знищить світ.

А за вікном ішов дощ. Він розпочав цю історію, він її й завершить...